

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 8Sžfk/25/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6019200602
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Benczová
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:6019200602.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Benczovej a zo sudkýň Mgr. Kristíny Babiakovej a JUDr. Zuzany Šabovej, PhD. (sudkyňa spravodajkyňa), v právnej veci žalobkyne (sťažovateľka): G., U.. XX. U. XXXX, R.. IČO: 40 673 804, právne zast.: Mgr. Katarína Milanská, advokátka so sídlom Francisciho 1044/6, 960 01 Zvolen, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo SR, so sídlom: Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 101938408/2019 zo dňa 13. augusta 2019, v konaní o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/234/2019-65 zo dňa 3. decembra 2020, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a.
- II. Žalobkyni priznáva nárok na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov kasačného konania.

odôvodnenie:

I.
Priebeh administratívneho konania a súdneho konania

1. Daňový úrad Banská Bystrica (ďalej len „správca dane“) vydal výkaz daňových nedoplatkov č. 9614301/5/3486757/2014/Mal zo dňa 16. júla 2014, ktorým žalobkyni zostavil sumu daňových nedoplatkov vo výške 1.251,30 EUR. Následne správca dane vydal rozhodnutie č. 101481765/2019 zo dňa 17. júna 2019 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“), ktorým podľa § 156 ods. 1 písm. a) zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „daňový poriadok“) vyrubil žalobkyni úrok z omeškania v sume 670 EUR, za nezaplatenie dane z príjmov fyzickej osoby za zdaňovacie obdobie 2013. Proti tomuto rozhodnutiu podala žalobkyňa odvolanie, pričom poukázala na to, že podala žiadosť na vyhlásenie osobného bankrotu formou konkurzu, ktorý bol dňa 12. septembra 2017 zverejnený v Obchodnom vestníku č. 174/2017, uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 4OdK/255/2017.

2. Žalovaný rozhodnutím č. 101938408/2019 zo dňa 13. augusta 2019 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) prvostupňové rozhodnutie správcu dane potvrdil. V odôvodnení poukázal na § 166a ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších právnych predpisov (ďalej len „ZKR“), pričom z uvedeného vyplýva, že predmetom oddĺženia pre správcu dane podľa IV. časti predmetného zákona sú pohľadávky vzniknuté do rozhodujúceho dňa, ktorým je posledný deň mesiaca, predchádzajúci mesiacu, v ktorom bol vyhlásený konkurz alebo poskytnutá ochrana pred veriteľmi, a teda 31. august 2017. Na účely ZKR sa úrok z omeškania a pokuta považujú za daň (istinu) a vyhlásením konkurzu ani určením splátkového kalendára sa daňové konanie

neprerušuje, a teda úrok z omeškania mohol správca dane vyrubiť bez ohľadu na to, že istina bola dotknutá oddĺžením.

3. Žalobkyňa sa správnu žalobou, podanou na Krajskom súde v Banskej Bystrici (ďalej len „správny súd“), domáhala zrušenia napadnutého rozhodnutia a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie. Mala za to, že správca dane rozhodoval o uložení sankcie v čase, kedy bol jej konkurz riadne ukončený (po 25. máji 2018), a teda neprihliadal na účinky oddĺženia v zmysle ZKR. V žalobe zdôraznila, že uznesením Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn.: 4OdK/225/2017 zo dňa 5. septembra 2017 bol na majetok dlžníka - žalobkyne vyhlásený konkurz. Uznesenie o vyhlásení konkurzu bolo zverejnené v Obchodnom vestníku SR, v čiastke 174/2017 dňa 12. septembra 2017.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení uviedol, že správca dane úrok z omeškania, úrok, pokutu považuje za samostatnú daň (istinu), ktorá je na účely ZKR pohľadávkou. V prípade, ak tieto nároky vznikli a neboli daňovým subjektom uhradené, stávajú sa podľa daňového poriadku daňovým nedoplatkom. Ustanovenia § 158 a § 159 daňového poriadku obsahujú osobitnú úpravu pre konkurz a reštrukturalizáciu, a teda vo vzťahu k ZKR sú „lex specialis“ a majú prednosť pred touto právnou úpravou. Žalovaný uzavrel, že správca dane bol oprávnený vyrubiť úrok z omeškania po rozhodujúcom dni a oddĺženie nepredstavuje prekážku na jeho vyrubenie. Úrok z omeškania (na účely ZKR istina), na ktorý vznikol nárok po rozhodujúcom dni, vyplývajúci z právoplatného a vykonateľného rozhodnutia, nie je oddĺžením formou konkurzu dotknutý a je voči žalobkyňi vymáhateľný. Z uvedených dôvodov žalovaný navrhol správnu žalobu zamietnuť.

5. Žalobkyňa v replike k vyjadreniu žalovaného zotrvala na argumentácii uvedenej v správnej žalobe, pričom zdôraznila, že žalovanému zaniklo právo vyrubiť úrok z omeškania za nesplnenie povinnosti v roku 2014, ktoré stratilo svoj právny základ § 166d ZKR, a žalovaný vyhlásením konkurzu stratil právny nárok na určenie zaniknutého dlhu voči žalobkyňi.

6. Správny súd rozsudkom č. k. 24S/234/2019-65 zo dňa 3. decembra 2020 zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

7. V rozsudku správny súd skonštatoval, že žalovaný vymáhateľnosť úroku z omeškania, t. j. možnosť jeho vyrubenia rozhodnutím správcu dane, ktoré preskúmaval v odvolacom administratívnom konaní, posudzoval len z hľadiska § 166a ods. 1 písm. a) ZKR, ku ktorému uviedol dostatočnú a preskúmateľnú skutkovú a právnu argumentáciu. Neuviedol však žiadnu skutkovú a právnu úvahu vo vzťahu k § 166b ods. 1 písm. d) ZKR napriek tomu, že úrok z omeškania, ktorý je v zmysle piatej časti daňového poriadku sankciou za nesplnenie povinnosti zaplatiť daň z príjmov fyzickej osoby za rok 2013 splatnú 30. júna 2014 (§ 156 ods. 1 písm. a) Daňového poriadku) bol žalobkyňi vyrubený za nesplnenie povinnosti, ktorá bola porušená pred rozhodujúcim dňom, čo bolo z hľadiska preukázaného skutkového stavu veci v tomto konaní nesporné.

8. Správny súd mal za to, že hoci žalobkyňa v podanom odvolaní len všeobecne poukázala na vyhlásenie konkurzu na jej majetok bez toho, aby konkrétne argumentovala voči správnosti rozhodnutia správcu dane, bolo povinnosťou žalovaného zohľadniť túto skutkovú okolnosť a dôsledne sa s ňou právne vysporiadať. Orgány verejnej správy môžu ukladať povinnosti len podľa zákona (§ 63 ods. 1 daňového poriadku), pričom po vyhlásení konkurzu je povinnosťou orgánov správy daní postupovať podľa ZKR (§ 158 ods. 5 daňového poriadku), a teda zistený skutkový stav veci právne posúdiť z hľadiska všetkých zákonom predpokladaných účinkov a dôsledkov konkurzu (§ 166 a nasl. ZKR), ktorý bol vyhlásený na majetok žalobkyne a jej oddĺženie konkurzom, teda aj z hľadiska § 166b ods. 1 písm. d) ZKR zvlášť, keď vecnú správnosť rozhodnutia o vyrubení úroku z omeškania posudzoval žalovaný z hľadiska jeho vymáhateľnosti. Podľa správneho súdu napadnuté rozhodnutie nebolo odôvodnené s náležitosťami podľa § 63 ods. 5 daňového poriadku.

9. Správny súd považoval za dôvodnú žalobnú námietku, týkajúcu sa nepreskúmateľnosti rozhodnutia žalovaného, keď žalobkyňa tvrdila, že rozhodnutie žalovaného je nezákonné, pretože žalovaný neprihliadal na vyhlásenie konkurzu na jej majetok a z toho vyplývajúce právne dôsledky. Žalovaný rozhodnutie správcu dane potvrdil ako vecne správne len s ohľadom na tú skutočnosť, že úrok z omeškania je samostatnou pohľadávkou, ktorá vznikla po rozhodujúcom dni, a preto mal byť voči žalobkyňi vymáhateľný. K charakteru uloženej peňažnej povinnosti (verejnoprávna sankcia) a k z toho

vyplývajúcím zákonným dôsledkom (§ 166b ods. 1 písm. d) ZKR) sa žalovaný nijako nevyjadril napriek tomu, že možnosť vydania rozhodnutia o vyrubení úroku z omeškania stotožnil s vymáhateľnosťou úroku z omeškania, k čomu ale neposkytol žiadnu argumentáciu.

10. Správny súd mal za to, že žalobkyňa podanou správnu žalobou v podstate žiadala, aby správny súd zistil rozhodné skutočnosti z obsahu správneho spisu a aby tieto skutočnosti právne posúdil, hoci žalovaný právny názor na možnosť vyrubenia úroku z omeškania za nesplnenie povinnosti, ktorá bola porušená pred rozhodujúcim dňom z hľadiska § 166b ods. 1 písm. d) ZKR ešte ani nezaujal. Uvedeným postupom by správny súd nahradil činnosť tak prvostupňového ako aj druhostupňového orgánu verejnej správy, čo mu Správny súdny poriadok neumožňuje. Úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či orgán verejnej správy pri riešení konkrétnych otázok postupoval v súlade s hmotno-právnymi a procesnými predpismi. Správny súd nie je ani súdom skutkovým, ale súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Práve to sú dôvody, pre ktoré pri nepreskúmateľnom rozhodnutí nemohol dať správny súd odpovede na žalobkyňou nastolené skutkové a právne otázky a síce, či je zákonné rozhodnutie žalovaného a jemu predchádzajúce rozhodnutie správcu dane, ktorým jej bol vyrubený úrok z omeškania za nesplnenie povinnosti, ktorá vznikla pred rozhodujúcim dňom a vo vzťahu ku ktorej bola vyhláseným konkurzom na jej majetok oddĺžená. Z uvedených dôvodov nemohol správny súd bez poznania argumentácie žalovaného vyjadriť svoje stanovisko k namietanej nezákonnosti rozhodnutia žalovaného pre nesprávne právne posúdenie veci.

11. V ďalšom konaní správny súd zaviazal žalovaného, aby odvolanie žalobkyne a v ňom tvrdenú rozhodujúcu skutkovú okolnosť opätovne právne posúdil tak, aby dal konkrétnu, vecnú, vyčerpávajúcu a preskúmateľnú odpoveď na žalobkyňou namietanú skutočnosť, že v dôsledku vyhláseného konkurzu na jej majetok a jej oddĺženie je rozhodnutie o vyrubení úroku z omeškania nezákonné, pretože pre jeho nevymáhateľnosť jej úrok z omeškania nemal byť vyrubený.

II.

Argumentácia účastníkov v kasačnom konaní

12. Proti rozsudku správneho súdu podal v zákonnej lehote žalovaný (sťažovateľ) kasačnú sťažnosť podľa § 440 ods. 1 písm. g) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) a navrhol, aby kasačný súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil správne mu súdu na ďalšie konanie.

13. Sťažovateľ sa nestotožnil so závermi správneho súdu uvedenými v bodoch 32 až 35 odôvodnenia napadnutého rozsudku. Uviedol, že žalobkyňa svoje odvolanie voči prvostupňovému rozhodnutiu odôvodnila len tým, že na jej majetok bol vyhlásený konkurz, bez ďalšej argumentácie voči rozhodnutiu správcu dane. Sťažovateľ možnosť vyrubenia úroku z omeškania správcom dane posudzoval podľa § 166a ods. 1 ZKR a podľa § 158 ods. 1 a 2 daňového poriadku, z ktorých vyplýva, že predmetom oddĺženia pre správcu dane podľa IV. časti ZKR sú pohľadávky vzniknuté do rozhodujúceho dňa, pričom rozhodujúcim dňom je posledný deň mesiaca, ktorý predchádza mesiacu, v ktorom bol vyhlásený konkurz, alebo poskytnutá ochrana pred veriteľmi. V danom prípade bol rozhodujúcim dňom 31. august 2017 a keďže vyhlásením konkurzu podľa IV. časti ZKR sa daňové konanie neprerušuje, úrok z omeškania mohol správca dane vyrubiť bez ohľadu na to, či istina na dani bola dotknutá oddĺžením.

14. Ďalej sťažovateľ poukázal na to, že námietku o nevymáhateľnosti žalobkyňa vzniesla až v žalobe, a preto sa k nej sťažovateľ vyjadril až v konaní pred správnym súdom. K uvedenému zopakoval svoje tvrdenia, v zmysle ktorých je daňový poriadok vo vzťahu k ZKR lex specialis a úrok z omeškania (podľa § 2 daňového poriadku) je daňou (istinou) a jej neuhradením sa stáva daňovým nedoplatkom, ktorý sa na účely konkurzu a reštrukturalizácie považuje za pohľadávku (istinu) a nie príslušenstvo pohľadávky. Správca dane bol oprávnený vyrubiť úrok z omeškania po rozhodujúcom dni, oddĺženie nepredstavuje prekážku na jeho vyrubenie, a teda nedoplatok je voči dlžníkovi vymáhateľný. Sťažovateľ uzavrel, že žalobou napadnuté rozhodnutie je dostatočne odôvodnené s netrpí vadou nepreskúmateľnosti.

15. Žalobkyňa vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti zotrvala na svojej argumentácii, ktorú uviedla v konaní pred správnym súdom, stotožnila sa s právnym názorom správneho súdu a zároveň mala za to, že

obsah kasačnej sťažnosti kopíruje ostatné podania sťažovateľa vo veci. Z uvedených dôvodov navrhla, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť zamietol ako nedôvodnú.

III.

Posúdenie kasačného súdu

16. Dňa 1. januára 2021 nadobudla účinnosť novela Ústavy Slovenskej republiky, ústavný zákon č. 422/2020 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa Ústava Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, ktorou bol zriadený Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (čl. 143 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). K 1. augustu 2021 prevzal Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú agendu správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v správnom súdnictve, vrátane prerokúvanej veci (čl. 154g ods. 4, 5 a 6 Ústavy v spojení s § 101e ods. 1 a 2 a § 8a ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov). V súlade s rozvrhom práce Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky na rok 2021 bola prerokúvaná vec pridelená náhodným výberom na rozhodnutie senátu 3S a bola v kasačnom konaní vedená pod pôvodnou spisovou značkou.

17. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) po tom, čo zistil, že kasačná sťažnosť bola podaná riadne a včas (§ 443 SSP a § 444 SSP), oprávnenou osobou (§ 442 SSP), smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustná (§ 439 SSP), má predpísané náležitosti (§ 445 ods. 1 SSP a § 57 SSP), preskúmal napadnutý rozsudok z dôvodov a v rozsahu uvedenom v podanej kasačnej sťažnosti (§ 440 SSP, § 441 SSP a § 453 SSP) a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je nedôvodná.

18. Spornou právnou otázkou, ktorú kasačný súd posudzoval bolo, či daňový nedoplatok na úroku z omeškania je nevymáhateľnou pohľadávkou podľa IV. časti ZKR, ak bol vyrubený po oddĺžení a vyhlásení konkurzu za porušenie povinností, ktoré nastalo pred rozhodným dňom (§ 166a ods. 1 písm. a) ZKR).

19. Vo vzťahu k nastolenej otázke kasačný súd poukazuje na skutočnosť, že po vyhlásení konkurzu, resp. oddĺženia fyzickej osoby je správca dane povinný postupovať podľa osobitného zákona - ZKR (§ 158 ods. 5 Daňového poriadku). Všeobecná úprava obsiahnutá v daňovom poriadku tak jednak z titulu dôsledného uplatňovania princípu *lex specialis derogat legi generali* a jednak na základe explicitného znenia dotknutého ustanovenia ustupuje do úzadia „v prospech uplatňovania zásad a postupov podľa ZKR.

20. Ustanovenie § 166b ods. 1 písm. d) ZKR dáva jasnú odpoveď na otázku týkajúcu sa (ne)vymáhateľnosti úroku z omeškania v spojení s porušením daňovej povinnosti pred oddĺžením fyzickej osoby a vyhlásenia konkurzu. Podľa tohto sa za nevymáhateľné voči dlžníkovi po oddĺžení považujú „zmluvné pokuty a iné súkromnoprávne alebo verejnoprávne peňažné sankcie, kde povinnosť, ktorá zakladá právo uplatniť alebo uložiť takúto pokutu alebo sankciu, bola porušená pred rozhodujúcim dňom.“

21. Kasačný súd má za nespochybniteľné, že úrok z omeškania vyrubovaný podľa § 156 ods. 1 daňového poriadku má v daňovom konaní povahu verejnoprávnej peňažnej sankcie, čo vyplýva aj z jeho systematického začlenenia v V. časti daňového poriadku s názvom „Zodpovednosť za porušenie povinností“, v ustanoveniach vymedzených rubrikou „Sankcie“. Z dôvodu tejto sankčnej a akcesorickej povahy spadá do rozsahu uvedených v § 166b ods. 1 písm. d) ZKR, ktoré sa, v závislosti odo dňa porušenia povinnosti zakladajúcej právo jeho vyrubenia, stanú po oddĺžení nevymáhateľné (viď rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžfk/29/2021 zo dňa 24. novembra 2021).

22. Kasačný súd pri aplikácii predmetného ustanovenia nepovažuje za podstatné, kedy samotná pohľadávka (úrok z omeškania) vzniká. Nevymáhateľnosť pohľadávky podľa § 166b ods. 1 písm. d) ZKR sa podľa názoru kasačného súdu (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžfk/17/2020 zo dňa 25. mája 2021, bod 28) „týka všetkých sankcií (teda aj v budúcnosti uložených), pretože rozhodujúce je len to, kedy došlo k porušeniu právnej povinnosti zakladajúcej právo(moc) uplatniť či uložiť pokutu alebo inú sankciu. Ak k porušeniu, teda deliktu v širokom zmysle slova, došlo pred

rozhodujúcim dňom, takáto pokuta alebo sankcia je nevymáhateľná. Tým sa zabezpečuje jeden z cieľov oddĺženia, teda robí sa za minulosťou dlžníka „hrubá čiara“ a umožňuje sa mu začať odznova bez toho, aby bolo možné od neho vymáhať „staré dlhy“ pochádzajúce z obdobia pred oddĺžením. Limity tohto postupu sú ustanovené v § 166c (nedotknuté pohľadávky), § 166f (zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer) a § 166h ZKR (odporovateľné právne úkony). Keďže úrok z omeškania sa nedá subsumovať pod žiadnu výnimku podľa § 166c ZKR, je nutné dospieť k záveru, že aj úrok z omeškania za nezaplatenie splatnej dane v čase jej splatnosti pred rozhodujúcim dňom je nevymáhateľný.“ Obdobne právny názor potvrdil aj Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 8Sžfk/29/2021 zo dňa 24. novembra 2021.

23. S uvedenou otázkou súvisí aj problém posúdenia povahy rozhodnutia o vyrubení úrokov z omeškania. V tejto súvislosti kasačný súd odkazuje na rozhodnutie veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Vs/3/2020 zo dňa 27. januára 2021, ktoré zjednotilo rozhodovaciu činnosť súdov v súvislosti s otázkou, či rozhodnutie správcu dane o vyrubení úrokov z omeškania má konštitutívnu alebo deklaratórnu povahu. Veľký senát judikoval, že úrok z omeškania je potrebné považovať za pohľadávku vznikajúcu priamo zo zákona (bod 41 a 42 rozhodnutia veľkého senátu), rozhodnutie o jeho vyrubení nemá konštitutívnu, ale deklaratórnu povahu (bod 43 a 44 rozhodnutia veľkého senátu) a aj nevyrubené úroky z omeškania je podľa názoru veľkého senátu možné prihlásiť do konkurzu (bod 40 a 42 rozhodnutia veľkého senátu).

24. Hoci veľký senát posudzoval problematiku úrokov z omeškania v súvislosti s reštrukturalizáciou, jeho úvahy sú do značnej miery aplikovateľné aj pre oddĺženie podľa IV. časti zákona o konkurze (viď napríklad rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžfk/34/2021 zo dňa 26. júna 2021, bod 14 - 16; sp. zn. 8Sžfk/52/2021 zo dňa 6. júla 2021, sp. zn. 8Sžfk/46/2021 zo dňa 30. júna 2021, sp. zn. 5Sžfk/3/2021 zo dňa 30. júna 2021 a iné).

25. Pre úplnosť kasačný súd dodáva, že nevymáhateľnosť pohľadávky - úroku z omeškania úzko súvisí aj s otázkou možnosti jeho vyrubenia podľa § 156 ods. 1 písm. a) daňového poriadku. Kasačný súd vo svojej rozhodovacej činnosti, opierajúc sa o osobitný charakter úroku z omeškania, účel oddĺženia a následky nevymáhateľnosti pohľadávok podľa § 166b ods. 1 písm. d) ZKR (upravené v § 166e ods. 4 ZKR), už uviedol (rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžfk/29/2021 zo dňa 24. novembra 2021), že „nevymáhateľnosť úroku z omeškania (po oddĺžení) ako pohľadávky podľa § 166b ods. 1 písm. d) v spojení s § 166e ods. 4 zákona o konkurze spôsobuje aj nemožnosť jeho vyrubenia podľa § 156 ods. 1 Daňového poriadku počas trvania účinkov oddĺženia.“

IV. Záver

26. Kasačný súd konštatuje, že hoci žalobkyňa v podanej žalobe namietala nezohľadnenie účinkov oddĺženia v zmysle ZKR na možnosť vyrubenia úrokov z omeškania, správny súd sa vo svojom rozhodnutí pri zrušení a vrátení veci žalovanému touto právnou otázkou nezaoberal s tým, že tak má urobiť žalovaný v ďalšom konaní. Podľa kasačného súdu správneho súdu nič nebránilo, aby na účely ďalšieho konania žalovanému poskytol dostatočný výklad právnej úpravy, ktorá sa v posudzovanom prípade aplikuje, a usmernil ho v tom, ako má ďalej postupovať.

27. Hoci odôvodnenie rozhodnutia správneho súdu nie je vyčerpávajúce, jeho výrok je podľa kasačného súdu správny. S argumentáciou žalovaného sa totiž kasačný súd nestotožňuje a preto je potrebné, aby žalovaný vec nanovo posúdil pri použití takého výkladu predmetných ustanovení ZKR, aký uvádza kasačný súd s poukazom na svoju najnovšiu rozhodovaciu prax. Kasačný súd preto po doplnení odôvodnenia rozhodol tak, že kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

28. O nároku na náhradu trov konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 a § 175 ods. 2 SSP tak, že plne úspešnej žalobkyni priznal nárok na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania voči procesne neúspešnému sťažovateľovi. O výške náhrady trov konania rozhodne správny súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 175 ods. 2 SSP).

29. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu SR pomerom hlasov 3:0 (§ 463 SSP v spojení s § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.